

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

3. In qua quartum argumentum proponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

Quæst. VI. Vtrum substantia habeat, &c. 601

ior sit dependentia accidentis à substantia quam substantiæ ab accidente. Item quia hæc sunt res absolutæ, & realiter distinctæ; ergo sicut una sine alia, ita & vice versa altera sine altera conservari potest, de quo argumento videri possunt plura apud Gabriel.

78 Quod de novo sic amplius confirmo, quia si substantia non posset esse separata divinitus, & conservari in statu separationis à quantitate erit modus quantitatis: sed hoc est summum absurdum: ergo substantia bene potest conservari separata ab omni quantitate: maior sic patet, quia nihil aliud est modus ut patet ex eius definitione, nisi entitas tam debilis, & tam diminuta, ut actu petat essentialiter, & non potentialiter esse unitam rei sine qua nullo modo potest divinitus conservari, imo si hæc non est definitio modum mihi adversarij aliam quam certe non dabit: ideo enim colligimus actionem, & unionem esse modos rerum, quia non possunt separari à rebus divinitus, & contra colligimus accidentia panis esse res, & non modos, quia separantur divinitus à substantia panis: ergo si substantia non potest divinitus conservari separata à quantitate: ergo erit modus quantitatis.

79 Denique, quia ex conservatione substantiæ sine omni quantitate nulla probabilis contradictio inferri potest.

SUBSECTIO III.

In qua quantum argumentum proponitur.

80 Quarto principaliter sic argumentor, quia vel quantitas tribuit partes substantiæ in genere causæ efficientis, vel in genere causæ formalis: sed in neutro genere: ergo nullo modo tribuit partes substantiæ. Prima pars minoris patet ex ipsis terminis ab ipsisque adversariis conceditur, nam accidens passivum ut est quantitas nullo modo est productiva, non solum entitatum substantialium ut sunt partes materiæ primæ: sed neque aliorum accidentium, ut videtur esse in albedine quæ nullo modo est productiva in genere causæ efficientis alicuius accidentis, & multo minus substantiæ licet sit perfectior quantitate ex eo quod sit qualitas, & hoc non ob aliam rationem, nisi quia est entitas pure passiva. Secunda pars minoris sic primo demonstratur, quia vel causat in genere causæ formalis partes substantiales materiæ primæ quoad entitatem substantialem earum, & hoc non, ut patet ex prima ratione nostræ conclusionis, vel causat in genere causæ formalis tales partes quoad distinctionem earum, ita ut reddat illas primario ac formaliter distinctas: sed hoc est impossibile; ergo nullo modo causat partes materiæ primæ in genere causæ formalis, minor sic demonstratur, quia ratio formalis constitutiva distinctorum in esse distinctorum formaliter debet esse distinctio formalis, sicut ratio formalis constitutiva in esse unius debet esse unitas, & ratio formalis constitutiva in esse eiusdem seu identificari debet esse identitas, sicut ratio constitutiva albi in esse albi debet esse albedo, sicut constitutiva lucidi debet esse lux, &c. & ratio est manifesta, quia illa est ratio formalis alicuius concreti, quæ fuerit abstractum talis concreti.

R. P. Alph. de Penafiel, Theol. Schol. Tom. I.

ti, & quæ in abstracto habuerit eandem denominationem quam concretum continet in concreto, anima enim dicitur ratio formalis constitutiva animati, & humanitas hominis, quia sunt abstracta, quæ continent in abstracto eandem denominationem, quam continent concreta, quæ constituuntur ab illis: sed solum distinctio formalis est abstractum concreti distincti, & habet eandem denominationem in abstracto, & per modum formæ, ac habet distinctum in concreto, & per modum effectus formalis; ergo solum distinctio potest in genere causæ formalis constituere distincta in esse distinctorum formaliter.

Sed quantitas nullo modo est distinctio formalis; ergo quantitas nullo modo potest constituere partes substantiæ in esse distinctarum formaliter, in genere causæ formalis; minor hæc in qua est difficultas sic demonstratur, quia distinctio formalis, aut est negatio formalis, quæ unum non est aliud, hoc est quæ unum negat se esse idem cum alio, & identificari cum illo, ut communior sententia docet, admittiturque à Thomistis insistentibus vestigijs Divi Thomæ, ut ipsi asserunt, quod late dictum est in metaphysica *disp. de distinctionibus*; sed quantitas nullo modo est negatio formalis, cum sit entitas realis positiva, cuius munus est reddere substantiam molem corpoream, ut patet ex dicendis in hoc prædicamento, distinguiturque à quacumque negatione ratione positivi esse quod habet; ergo secundum hanc acceptionem distinctionis quantitas nullo modo est distinctio formalis.

Vel distinctio est relatio prædicamentalis formaliter, quam sententiam ut probabiliorē defendi in metaphysica loco citato, ita ut sit relatio, quæ immediate fundatur in re quæ distinguitur per illam, & quam immediate refert actualiter, & formaliter ad aliam rem à se distinctam; unde si est distinctio substantiæ respectu alterius substantiæ, debet esse relatio quæ immediate fundatur in tali substantia: sed quantitas nullo modo est relatio formalis, quia una substantia immediate refertur ad aliam; ergo quantitas in hac acceptione non est formalis distinctio: minor hæc probatione non patet, admittitur enim ab adversariis, & patet ex dictis in prædicamento de relatione. Deinde, quia relatio formalis prædicamentalis si distinguitur ab immediato fundamento est modus; quantitas autem est res si non distinguitur ab immediato fundamento, evidenter sequitur relationem immediatè fundatam in substantia esse idem cum substantia; atqui quantitas non identificatur cum substantia præcipue in sententia Thomistarum; ergo quantitas non est relatio formalis. Præterea, quia relatio actualis nullo modo potest esse sola sine alia entitate actuali, quæ sit terminus illius, ut in confesso est apud omnes Dialecticos; atqui quantitas non petit ad suum esse actuale aliam entitatem actualement ad quam referatur, nam quantitas sola potest conservari in universo, & præterea potest existere sine substantia cui inhaerebat, ut videtur esse in Eucharistia; ergo quantitas non est relatio, quia relatio formalis, & prædicamentalis nullo modo potest existere, & conservari sine fundamento cui innititur, & sine termino ad quem refertur.

Aut denique distinctio formalis est relatio transcendentalis respectu rei distinctæ, & sic de-

gggg bet

bet esse de essentia illius, & ad minus debet identificari cum immediato constituto per illam, ut videre est in relatione transcendentali intellectus ad obiectum; materiae primae ad formam, &c. sed quantitas neque identificatur cum substantia ut iam diximus, neque est de essentia substantiae partialis quae distinguitur per illam; ergo quantitas nullo modo est distinctio formalis, quia una substantia partialis distinguitur ab alia; nec potest dici, quod quantitas sit unitas substantiae partialis, ut constituat eam in esse unius, ac per consequens in esse divisa a qualibet alia, unitas enim reddit rem indivisam in se, & divisam a qualibet alia.

84 Quia licet verum sit quod quantitas per suam unitatem accidentalem constituat substantiam in esse unius quanti, sicut una albedo constituit in esse unius albi, quia unum album, & unum quantum sunt concreta accidentalia, ac proinde debent constitui per formas accidentales; nihilominus tamen sicut albedo, lux, & cetera accidentia non possunt constituere substantiam in esse unius substantiae, ita similiter quantitas non poterit constituere substantiam in esse unius formaliter; ratio autem evidens a priori est, quia attributa entis non conveniunt enti mediantibus alijs distinctis a se, sed immediate ex vi propriae essentiae, ut videre est in veritate, & bonitate, quae conveniunt enti sine aliquo medio; ergo similiter unitas, unde sicut quodcumque ens immediate est verum, & bonum, ita immediate est unum; sed substantia in esse substantiae per se, & non per quantitatem est ens; ergo per se, & non per quantitatem, seu mediante illa est vera, bona, & una substantia.

Item, quia attributa haec in sententia Thomistarum, aut dicunt negativum, aut positivum; si positivum identificantur cum ipsa substantia, quod non habet quantitas cum distinguatur realiter a substantia; si negativum debet esse negatio immediate fundata in substantia, & distincta a quocumque alio positivo: atqui quantitas nullo modo est negatio formalis ut iam diximus ac proinde non erit unitas quae dividat unam substantiam ab alia; ergo quantitas nullo modo est distinctio substantiae; ergo non constituit substantias componentes materiam primam in esse distinctarum formaliter.

85 Secundo sic demonstratur eadem pars minoris, quia in casu, quem supra proposuimus, quo Sacerdos consecrat dimidiam partem hostiae, & ex vi consecrationis destruitur illa pars substantiae consecrata, remanet alia pars substantiae quae non consecratur sub quantitate, tunc enim Deus potest destruere quantitatem manente eadem parte substantiae non consecrata omnino separata a quantitate quae destruitur: Tunc sic, sine dubio haec substantia quae nunc est non solum distinguitur a quantitate quae destruitur modo, & a qua divinitus separata manet pars substantiae, sed etiam distinguitur ab illa parte substantiae quae destructa est, & conversa in substantiam Christi, quia haec substantia partis non consecratae existit nunc a parte rei, & est actu vere, & realiter, & illa, quae consecrata est, nunc non est vere, & realiter; sed ea quae ita se habent ut existente una altera non existat, distinguuntur realiter in omnium sententia; ergo nullo modo potest dubitari, quod haec dimidia pars, & illa dimidia pars distinguantur realiter; ergo distinctio, quam actu habet

haec dimidia pars separata ab omni quantitate, & ab illa parte quae destructa nunc est, non potest causari formaliter a quantitate; patet haec consequentia, quia impossibile est quod actu deatur effectus formalis non existente, sed destructa forma; sed destructa est omnis quantitas illius partis, quae est per vos causa formalis distinctionis, & actu non existit: ergo non potest causare formaliter talem distinctionem.

Dices illam partem, quae nunc est, non distingui actu ab illa parte quae destructa est, quia ad distinctionem actualem unius rei exigitur necessario ut utrumque extremum existat actu, ut patet ex his quae diximus in metaphysica.

Sed contra, quia bene potest Deus reproducere illam partem destructam per consecrationem, ita ut actu ex vi talis reproductionis existat etiam separata ab omni quantitate; atqui tunc simul actu existerent illae duae dimidiaes, & in duobus distinctis locis una divisa ab alia; ergo iam actu, & formaliter distinguerentur, & non possent distingui per quantitatem, quia nulla est, & ambae existerent separatae a quantitate; ergo per se ipsas distinguerentur, ac proinde distinctio non erit effectus formalis quantitatis.

Dices, neque entitatem partium, neque distinctionem earum causari a quantitate formaliter, causari tamen ab illa partialitate seu esse partium illarum.

Sed contra, quia esse partium supra entitatem earum nihil addit nisi vel relationem praedicamentalem, quae est impertinens ad propositum cum sit posterior compositione, & unionem partium, & inde resultans, vel unionem inter entitates partiales ad componendum totum, & haec etiam supponitur ordine naturae inter partes materiae primae, & consequenter rationem partium illarum. Deinde, quia unio harum partium, quae per se immediate confurgit totalitas entitatis materiae non potest formaliter fieri per aliquod accidens, alioqui non posset ex illis partibus unum per se fieri, neque una substantia; ergo etiam illa unio est substantialis, & consequenter conveniens materiae ex se, & ut praecedit quantitatem. Denique, quia supponitur prioritate naturae ante quantitatem tota entitas materiae, & consequenter tota entitas partium eius, & non possunt supponi omnes ut actu divisa, id enim impossibile est, alias non introduceretur una forma, & una quantitas; ergo ut unitas: ergo unio supponitur.

Dices praeter unionem partium dari in partibus rationem incompletionis, & hanc causari a quantitate formaliter.

Sed contra, quia ratio incompleti est substantia, nam substantia partialis est incompleta per suum ipsum esse substantiale, ut videre est in materia prima, & in forma rationali, quae per proprias entitates, & naturas sunt incompletae entitates; unde ratio substantiae ut sic, sicut transcendit rationem completi in completa substantia, ita ratio substantiae ut sic transcendit differentiam incompleti in incompleta substantia; unde sicut est vera haec praedicatio Deus quatenus est completus realiter est substantia, ita est vera haec praedicatio anima rationalis in quantum est incompleta est substantia realiter; ac proinde sicut ratio completa identificatur cum ratione substantiae in homine, & in Angelo, &c. ita ratio incompleta, in anima, & in materia prima identificatur

Quaest. VI. Vtrum substantia habeat, &c. 603

catur cum ratione substantiae, sed quantitas non potest constituere substantiam in esse substantiae formaliter, ut patet ex prima ratione, nec potest tribuere subiecto aliquid esse quod sit substantia in genere causae formalis, ut patebit ex dicendis: ergo non potest dare incomplectionem substantiae, quia talis incomplectio est substantia realiter sicut completio substantiae est substantia realiter. Tandem quia ex ipsa ratione substantiae, & ex differentia incompleti metaphysice fit vnum ens per se substantiale: ergo talis differentia incompleti est realiter, & metaphysice substantialis: sed aliquid substantiale non provenit formaliter ab accidenti in genere causae formalis: ergo neque differentia incompleti provenit formaliter a quantitate.

92 Dices, praeter rationem incompleti dari ordinem seu aptitudinem ad componendum, ratione cuius pars constituitur in esse partis, & hanc provenire a quantitate.

93 Sed contra primo evidenter, quia quale est exercitium alicuius aptitudinis est ipsa aptitudo, sed exercitium aptitudinis ad componendum est unio seu compositio inter illas partes, & haec est substantialis, & non accidentalis ut iam probavi: ergo etiam aptitudo, seu capacitas ad talem unionem, & compositionem est substantialis, seu ipsa substantia rei, ut videre est in capacitate materiae primae respectu unionis ad animam, & compositionis cum ipsa, quae est ipsa substantia materiae; ex eo, quod exercitium illius quae est unio seu compositio est substantialis: sed quantitas in genere causae formalis non potest causare substantiam: ergo non potest causare talem aptitudinem ad componendum.

94 Declaro amplius hoc, quia ratio incompleta in parte integrali homogenea, qualis est in partibus materiae primae est talis conditionis ut sine aliquo addito, sed solum per destructionem actualis unionis desinit denominare talem partem, ita ut substantia, quae antea per unionem erat pars, nunc per destructionem unionis dicatur tota, unde per id constituitur in esse partis potentialis per quod constituitur in esse totius, sed tota substantia in esse totius non constituitur per quantitatem, siquidem separata quantitate manet tota substantia: ergo neque in esse partis potentialis constituitur per quantitatem, & a fortiori neque in esse partis actualis, quia in esse talis constituitur per unionem quae est substantialis.

95 Confirmatur: quia quantitas, quando est divisa ab alia per se ipsam sine aliquo addito est tota, & est pars potentialis, cum ratio totius, quae convenit tali quantitati divisa sit intra genus integralitatis, quod petit hoc, transit autem de tota, & de parte potentiali ad esse partis actualis per solum additionem unionis, & quia talis unio immediate, & per se convenit partibus cum talis unio sit intra genus quantitatis (propter quod talis unio non potest causari in genere causae formalis ab alio ente reali quod sit extra latitudinem quantitatis) convenit per se, & immediate tali quantitati ratio partis: sed substantia materiae primae est intra genus totius integralis: ergo per se ipsam sine aliquo addito est tota, & est pars potentialis, & quando transit ad esse partis actualis transibit immediate per solum unionem substantialem, & per solum additionem compositionis substantialis supra ipsam, quae non poterit causari in genere causae formalis ab alia entitate, quae

R. P. Adepb. de Penafiel. Theol. Schol. Tom. I.

sit extra totam latitudinem substantiae: ergo absolute dicendum est neque partialitatem, neque rationem partium posse formaliter causari in substantia a quantitate.

Dices a quantitate causari distinctionem fundamentalem partium materiae primae, non autem distinctionem formalem propter rationes supradictas, & hoc solum sufficere ut quantitas formaliter causet partes substantiae.

Sed contra manifeste, quia per id distinguitur 97 fundamentaliter una res ab alia per quam constituitur in suo esse; & per quod fundat distinctionem formalem: sed unaquaeque res substantialis constituitur per esse substantiale in suo esse, v.g. homo constituitur in esse hominis per ipsum esse substantiale hominis, & quantitas non potest constituere hominem in esse hominis, quia esse hominis est substantiale, & quantitas est accidens: ergo per suum ipsum esse substantiale res substantialis distinguitur fundamentaliter ab alia, & ratio a priori est manifesta, quia unicuique rei convenit differre ab alia per suam differentiam: sed differentia substantiae est substantialis: ergo per esse substantiale distinguitur una res ab alia, idem enim est distinguere ac differre, quod autem differentia sit substantialis patet, quia genus, & differentia rei sunt eiusdem rationis inter se, & cum re quam constituunt, imo identificantur cum illa realiter; sed genus est substantia, & res constituta per genus, & differentiam est substantia: ergo differentia similiter erit substantia; ac proinde id per quod distinguitur una substantia ab alia, erit substantia, & sic non poterit causari a quantitate formaliter.

Quod autem fundet substantia distinctionem 98 formalem per se ipsam sine controversia est apud Doctores, nam licet ipsi dubitent, an distinctio formalis sit ipsa entitas rei quae distinguitur, v.g. in substantia ipsa entitas substantiae, nihilominus nullus hucusque dubitavit de fundamento distinctionis; sed omnes sine controversia docent tale fundamentum esse ipsam substantiam, sed quantitas non potest causare substantiam in genere causae formalis, ut iam diximus: ergo neque fundamentalem distinctionem.

Tandem potest responderi dari distinctionem in 99 partibus substantialibus accidentalem, & hanc causari a quantitate.

Sed contra, quia aut illa distinctio convenit 100 parti materiae primae substantiali, quatenus substantialis est, aut quatenus quanta est; si hoc secundum non est ad rem, quia iam omnes fatemur sicut substantia constituitur in esse quanta per quantitatem, ita eam constitui in esse unius, & distincta quanta per unam, & distinctam quantitatem, & in hoc sensu concedimus dari in substantia distinctionem accidentalem ab alia, quia vnum quantum quatenus quantum ex eo quod sit concretum accidentale accidentaliter distinguitur ab alio: sed una pars substantiae quatenus affecta est quantitate partiali, aut parte quantitatis est vnum quantum: ergo concretum accidentale: ergo quatenus tale distinguitur accidentaliter ab alia parte affecta quantitate quatenus quanta est illa, quis enim de hoc dubitabit: ergo talis distinctio causabitur formaliter a parte quantitatis, sed de hac non quaerimus, si vero de prima distinctione loquantur adversarii in sua solutione, ut debent loqui, quia de hac controversia in hac quaestione, cum pro certo habeatur, quando di-

Gggg 2 videtur

videtur brachium à corpore; & quando in casu supra posito de consecratione dimidiæ hostiæ destruitur vna pars substantiæ ab alia, non solum dividi, & separari quantitatem brachij à quantitate corporis, sed etiam vere, & realiter substantiam brachij à substantia corporis, & in secundo casu nihil quantitatis destructo, destrui vere, & realiter dimidietatem substantiæ hostiæ remanente alia dimidietate substantiæ, ac proinde separari tales partiales substantias vere, & realiter omnium maxima separatione, sed ea quæ separantur realiter distinguuntur realiter, & eo modo quo separantur distinguuntur: ergo non solum distinguuntur ut quantæ sunt substantiæ partiales, sed etiam ut substantiæ sunt; ergo substantialiter, seu substantiali distinctione; sed hæc substantialis distinctio sive sit fundamentalis, sive formalis, ut patet ex iam dictis, non potest causari formaliter à quantitate; ergo distinctio illa quæ constituit partes substantiales in esse partium non fit formaliter à quantitate, licet alia accidentaliter, de qua non loquimur, possit causari à quantitate; ergo licet partes quantas, seu quantitativas, accipiat substantia à quantitate, non tamen partes substantiales.

SVBSECTIO IV.

In qua alia argumenta ponuntur.

101 QVinto sic argumentor; principaliter, quia nulla entitas potest transire de termino contradictorio ad terminum contradictorium, quin primus destruat per adventum secundi; sed substantia separata à quantitate divinitus est in termino contradictorio negativo partium substantialium, & compositionis substantialis inter illas; ergo quando transit ex vi quantitatis ad habendas partes substantiales, & compositionem substantialem inter illas, quod est alterum extremum contradictorium affirmativum destruit terminum contradictorius negativus partium, & compositionis substantialis; sed hoc est impossibile (nam ut supra probavimus talis terminus contradictorius negativus est simplicitas aut negatio, quæ convenit rei ex vi propriæ naturæ, & essentia, ac proinde conservata eadem substantia rei non potest destrui; ergo si ex vi quantitatis non destruitur entitas materiæ primæ: sed manet eadem sub quantitate, quæ antea manebat, sine illa non destruitur talis negatio partium; videantur supra dicta ad tertium argumentum pro nostra conclusionem; ergo impossibile est quod substantia ex vi quantitatis transeat ad affirmationem partium, qui est terminus positivus contradictorius; unde si sub quantitate habet partes substantiales, sine quantitate etiam habebit illas, quod sic demonstratio aliter seu à contrario sensu, faciendo idem argumentum quando materia prima est sub quantitate habet partes substantiales, unde est sub termino affirmativo, seu positivo partium substantialium: ergo quando ex vi separationis à quantitate transit ipsa materia prima ad negationem partium, qui est terminus contradictorius negativus partium substantialium, & compositionis substantialis, destruentur sine dubio omnes partes substantiales, & uniones inter illas; ergo destruitur etiam, & nullo modo poterit conservari tota entitas, & substantia materiæ primæ, quod vos

negatis, & à me supra demonstratum manet.

Patet hæc consequentia, quia ut supra probavi in prima ratione, tota entitas materiæ primæ non distinguitur, sed potius est idem à parte rei cum omnibus partibus integralibus simul sumptis, & unitis; sed nullo modo potest destrui eadem entitas realiter, & vere divinitus, & eadem entitas simul conservari divinitus; alias idem esset, & non esset simul, quod est omnino impossibile; ergo si ex vi separationis à quantitate destruantur omnes partes simul sumptæ, & unitæ materiæ primæ, nullo modo poterit divinitus conservari entitas materiæ primæ; sed conservatur per vos: ergo conservantur omnes partes simul sumptæ, & unitæ cum omni distinctione substantiali, quam habebant sub quantitate; ergo sicut antea erant substantialiter distinctæ sub quantitate; ita eodem modo manerent substantialiter distinctæ post separationem à quantitate, quia non potest vna res ab alia realiter distincta, ita identificari cum illa, ex vi solius ablationis accidentis, ut ex utraque fiat vna simplex; quia illa non esset conservatio præexistens entitatis: sed potius conversio eius in vnam tertiam simplicem: ergo si non est conversio, sed conservatio eiusdem entitatis materiæ primæ: ergo erit etiam conservatio omnis illius, quod est idem cum entitate materiæ primæ, quales sunt omnes partes substantiales materiæ primæ, simul sumptæ, & unitæ; nam partes materiæ non manerent in eo casu omnes inter se divise, & separate, id enim non minus impossibile est apud Thomistas, quam quod quantum sit divinum in omnem suam partem; manebunt: ergo unitæ, & componentes vnam materiam: ergo hæc integritas ratio partium, & compositio inter illas non potest causari formaliter à quantitate: prima, & principalis maior lumine naturali patet; alias eadem entitas existeret simul sub duplici termino contradictorio; nam si entitas quanto transit à negatione ad positivum non destruitur negatio, sed conservatur in tali entitate transeunte, erit conservata negatio cum termino illo ad quem transit illa entitas, si quidem terminus ad quem transit acquiritur de novo per talem transitum, & per talem acquisitionem existit in tali entitate transeunte; ergo existunt simul negatio, quæ conservatur in entitate, & affirmatio quæ de novo acquiritur; sicut v.g. si aer per transitum à tenebris ad lucem conservaret tenebras, & non amitteret illas, sine dubio simul esset sub tenebris, & sub luce, sed negatio, & affirmatio sunt contradictoria: ergo eadem entitas simul esset sub contradictione.

Ut evidentiùs pateat hoc quintum argumentum 101 volo concedere adversariis per conjunctionem cum quantitate in materia distinguere carentiam, seu negationem partium, ac proinde sub quantitate habere partes.

Sed contra; ergo remanet eadem materia prima sub quantitate, quæ erat sub carentia partium; ergo talis materia prima distinguitur à partibus, quæ destrunt ipsam carentiam in materia prima. Patet consequentia; materia prima, quæ erat sub illa carentia partium potest separari ab ipsis partibus realiter, sed quod potest separari ab alio realiter distinguitur ab illo realiter; ergo materia prima distinguitur ab illis partibus realiter; ergo non sunt partes integrales substantiales componentes ipsam materiam primam; patet hæc consequentia; quia in vestra sententia, compositum integrale